

Асен **РАЗЦВЕТНИКОВ**

ВЕЛИКДЕН

Във пролетната нощ, люляни
от зноен дъх и звезден звън,
сънувахме ний Твойте рани
и тихо плакахме насън.

Ний плакахме за Теб на кръста,
за себе си и за света,
за своите ястребови пръсти
и стари, каменни сърца.

И ето: утрото е свежо,
блестят грамади розов цвят,
във млечносинята безбрежност
ята от гълъби летят.

И бий в сърца ни нежна сила,
и ний простираме ръка —
със пръсти жадни да помилват
децата, птиците, света.

АЗ НАВЕДОХ ГЛАВА

Аз наведох глава. И разбирам, о Господи,
всичките:
леопарда ударен на смърт и свален във степта,
и цветеца, що дига в пустинята жълти езичета
и задъхан зове, и умира за капка вода.

Аз разбирам чудаците, с длани и бузи посърнали,
и очи, де пожари и спомени страшни горят.
Аз разбирам безумната майка, над гроба
прегърнала
мъртво чедо, с иконка и наниз от пламък и цвят.

Аз съм сам — бедуин: и трептя в пустошта
неизгледната,
дето идат със рев ураганът и жълтата смърт,
аз съм бледен моряк, който пей и потъва във
бездната,
стиснал снопче коси и пиринчено кръстче на гръд.

И разбирам: че моята гордост и мъдрост, и
книгите —
то бе, Господи: пламък в блатата и пролетен дим
и че тук: във нощта, във снега и над бездната
зинала,
само Твойта ръка — само Ти ми оставаш един.

О, аз плащах със кръв, дето тъпках Ти волята
Божия,
дай ми край и прости — аз не знаех тогаз, че
греша:
дето тръгнах без Теб и възлюбих до смърт
невъзможното —
и погубих самин свойта дивна и чиста душа. †

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори: Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/

ISSN 2738-7798

Искри в словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година IV, брой 50, април, 2023 г.

ВЕЛИКДЕН.

Празник на обновената и възкресена човешка природа

„Лазаре, излез… (Йоан 11:43)!“

Божественото слово е нескончаем извор на мъдрост. Извор с жива вода, дълбок кладенец. Не можем да стигнем водите му без „почерпалото“ на вярата. Но и закоравялото и по житейски безчувствено сърце също ще ни попречи да си представим тази парадоксална картина – трапезата в къщата на Марта и Мария, а до Христос се е настанил Лазар: човекът, който в същия ден беше зазидан в студения гроб, и чието тяло вече бе започнало да се разлага. Трябва много да омекнат сърцата ни, за да почувстваме тази абсурдна и нечовешка атмосфера… Да си представим всички, които няколко дни безутешно плачеха, да седят и да празнуват пред пълната трапеза. Да осъзнаем как е възможно обектът на тяхната скръб сега да е причина за тяхната радост и как разлагащият се мъртвец може да седи, да яде и да пие… и може би да се смее заедно с всички?!

Не. Последното не е вярно. Свещеното предание ни разказва, че Лазар, след възкресението си, рядко се смеел! Сторил го веднъж: когато видял един йудеин да краде стомна. Тогава онзи, който четири дни бил в ада, възкликнал: „Колко нелепо! Пръстта краде пръст!“.

Иначе домът, където витаели болестта и смъртта, в същия ден се изпълнил с веселба и благоухание на нардово масло. ***Продължава на стр. 2***

Как е възможно това! Всичко се заключава в присъствието на Христос (Помазаника), който преди отсъствал и без Него било страшно. Но Той дошъл, и то не сам. Донесъл неочаквана, неподозирана и невиждана радост: възкресението.

Вестта за възкръсналия Лазар се разнасяла бързо. Още там, в селцето Витания, се трупало множество народ. Хората желаели да видят Христос, но и възкръсналия Лазар и да поздравят и двамата с осанна (да живее).

Малко преди това Христос се „смутил“ и се „просълзил“. Хората си помислили, че е заради смъртта на Лазар. „Виж колко го е обичал“ – казвали те. Но Бог не плачел заради Лазар. Човекът Иисус плачел заради целия човешки род. Понесъл нашия „робски състав“, Бог сам почувствал колко слабо и безпомощно е станало Неговото любимо творение; колко подвластен е станал човекът на смъртта. Тази трагедия Той виждал в насълзените очи на Марта и на Мария и на всички хора, които оплаквали своите покойници, сякаш нямали никаква надежда за живот. И до днес ние не познаваме по-трагична човешка картина… Но може би Христовите сълзи били и сълзи на радост, защото Той знаел, че идва времето, когато това зло ще бъде поправено, че смъртта ще бъде победена веднъж завинаги – щом човешкото „смъртно и тленно тяло“ се облече в „нетление и безсмъртие“.

Преобразяването на нашето съзнание, в перспективата на истинското покаяние, ни разкрива съвремието и земния ни живот като отворен или пък вече затворен гроб, където пребиваваме като духовно-мъртви. Христовата Църква (Екклисиа) ни кани да излезем вън от него, както Христос извежда Лазар от вече свойственото му четиридневно състояние (ек, от ексо – вън + калео – каня). Доминиращата, горда, житейска индивидуалност може също да бъде преосмислена като гроб, доколкото в нейните тесни покои ние сме сами, както мъртвите се погребват – по единично. Църквата тук се явява също противоположното състояние и място, където всички сме събрани заедно в Христа, където ни е събрал „Самият Христос, нашият Цар и Бог“ и където няма „ни иудеин, ни елин, ни роб, ни свободник, ни мъжки пол, ни женски“… Мисля че най-спокойно можем, в къщата на Лазар, след неговото възкресение, да видим въплътено блаженството за плачещите, защото тези, които до преди малко плачеха, бяха развеселени. И възкресението на Лазар и всяка естествена „смърт“ на християнин е образ и предобраз на възкресението в „последния ден“, защото вече „всеки който умре, ще оживее“. Защото човешкото тяло бе пресътворено чрез Христовата жертва на кръста и може, както Иисусовото – да възкръсва.

Всички участват в това тържество на живота. Там са апостолите, които нямат думи да изкажат радостта си, като

Свещ. Л. **ЛАЗАРОВ**

ТРЕТИ МАРТ – ЕМОЦИОНАЛНА И НЕЗАЛИЧИМА СТРАНИЦА ОТ БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

От бр. 49

Скоро проф. Румен Стоянов ми каза горе-долу следното: ние може да сме с много кусури, но сме доста по-чисти от някои наши събратя. И дори това да не е по наши заслуги, а според неведомия Божий промисъл, то си остава истина. В продължение на години нашата държава е като оазис на мира и спокойствието в сравнение със заобикалящия ни свят – близък и далечен. Притеснен съм, защото зная, че това е така не заради нашите достойнства, а въпреки нашето безрасъдство и недостойнствата ни, които дано за в бъдеще не нарастват.

Що се касае до предреволюционна Русия, тя е блян за българите, макар собствената ѝ държавна структура да е твърде изостанала, а културата и изкуството да са силно повлияни от Западния ренесанс. Все пак там до известна степен е запазен онзи православен дух и онази книжовна традиция, пренесени преди няколко века с книгите от средновековна България. Затова още в края на Османското владичество най-известните ни личности, наред с модерните френски, австрийски и швейцарски институти, завършват и Московската Академия. В друга посока поемат отношенията ни след 1917 г.; по-рано, през 1885 г., за добро или лошо, във връзките на съединена България и царска Русия, настъпва траен и все по-отчетлив разлом.

Но още по-рано е славната епопея на Освобождението.

Кусевият род все още има живи наследници, които се гордеят със своя предшественик, именития Старозагорски митрополит Методий Кусев (1838-1922). Той е роден в гр. Прилеп, Македония, кръстен е Тодор Йовчев Кусев – шесто дете в семейството. Още на тридесет годишна възраст, в пределите на Турската империя, той основава българско читалище, открива неделно българско училище в родния си град и работи за отстояване на българщината не само в Прилеп, но и в Битоля, Скопие, Преспа и Охрид. Споменаваме неговото достойно име, защото в историческите сведения откриваме, че именно той подтиква екзарх Антим I да напише едно много специално писмо. Писмо, чието написване съвременните историци упорито премълчават, ако и добре да знаят за него. А в тишината на мълчанието много лесно се огласяват най-различни лъжи, като например тази, че с Освободителната война Имперска Русия търсела власт над проливите. Абсолютна лъжа, тиражирана именно от онези народни (не мога да кажа български) историци, които преди 89-та най-силно защитаваха съветската пропаганда в България и бяха превърнали историята ни в комунистически цирк с азиатски привкус… Нито Америка, нито Великобритания щяха да допуснат руско влияние над Цариград, защото те вече бяха разделили света. И дори след избухналата точно поради тази завоевателна политика на САЩ, Кемалистка революция, Истанбул и до ден днешен си остава под силно англо-американско влияние.

Други са мотивите в подготовката на последната Руско-Турска, Освободителна за Балканите, война. И ако някой ме обвини, че подхождам емоционално, бих отговорил, че доколкото ми е известно, точно такава е и самата война – твърде особена и различна от всички войни през 19 в. Тя е именно емоционална.

Продължава в бр. 51

Иванка ***ПЕТРОВА***

ПРОСЛАВА

Майчице свята, майко добра,
тук си живяла, сред нас си била.
Ти Божа майко, от Бог си избрана,
за Божие дело ти си призвана.

Мила и нежна с чисто сърце,
с красива душа и красиво лице.
Достойно живя, прие светлината,
Божия син роди на земята .

Бог те избра между всички жени,
Бог те избра и благослови.
Чрез тебе дойде спасителя наш,
за да ни вдъхне любов и кураж.

Да ни научи що е добро,
как да живеем сплотени в едно.
Да ни очисти от нашите грешки
и да изкупи греховете човешки.

Божият Син кръст смъртна прие
в мъки жестоки за нас да умре.
Заедно с него страдаше ти,
над твоята мъка Бог се смили.

Божият Син, Спасителя наш,
възкръсна и в слава яви се пред нас.
Зарадва сърце ти, от мъка сломено.
Зарадва душа ти, от болка ранена.

Сега за награда до Божия син
си майчице свята, с дух несломим,
и заедно с него помагаш на нас,
а ний ще Ви славим до сетния час!

†

Митр. ***ИЛАРИОН*** *(Доростолски)*

ВЕЛИКДЕНСКАТА НОЩ

Христос могъщо в дивна слава,
възкръсна от смъртта в зори
и тази вест се възвестява
навред със слънчеви зари.

В небето ангелите пеят
и в тая благодатна нощ
звездите в трепет ярко греят
и славят Божията мощ.

Ухаят в чара си цветята
изпъстрени по своя вид,
и с радост пълни се душата,
че раят днес ѝ е открит.

Камбанен звън ни възвестява:
Христос възкръсна с мощ и в дар
човекът днес се обновява и
става в Бога нова твар.
Христос возкресе!

ЦВЕТЯТА В БЪЛГАРИЯ

Бог, Всевишният Творец, раздава
щедро Своите прекрасни дарове
и с възторг от тварите се
прославлява
вредом по света през всички
векове.

Нашата страна, България,
всещедро,
ненагледно Той я с красоти дарил;
слънце и луна, звезди в небето
ведро
да сияят отначало отредил.

Всеки тук сезон редуват се цветята
да поддържат красотите ѝ докрай
и България да спомня с красотата
някогашния вълшебен рай.

Затова и българинът във чужбина,
колкото и там да е добре, копней
да се върне във цветущата родина,
всред цветята ѝ щастливо да
живей.

ПЕТДЕСЕТНИЦА

Украсена с вейки и цветя уханни,
горницата на Сион от заранта
се изпълни, за молитва насъбрани,
с гости – всички ученици на
Христа.

Песни и псалми, далеч от мисли
черни,
пееха във оня хубав ден:
Бог да ги запази неизменно верни
на Учителя им – кротък и смирен.

И в един момент над всички
ученици,
както пееха, над техните глави,
Дух Святий във вид на огнени
езици,
чудно запламтели, се за миг яви.

С дарове, апостолите, благодатни
изобилно се сдобиваха тогаз
и във вярата си силни, непоклатни,
утвърдиха се по Божията власт.

Над дома, където бяха се събрали,
се изви вихрушка и настана шум,
тъй че много люде – млади, стари,
бързо насъбраха се по оня друм.

Хората, помислили, че са пияни,
почнаха неправилно да ги винят,
без да знаят, че за подвизи
призвани,
от Светия Дух приеха благодат.

И за туй апостол Петър с модри
взори,
таз мъгла да се разпръсне без
следа,
се качи на покрива и заговори
чудна проповед за вярата в Христа.

– Тез мъже не са пияни, - той им
каза -
а опиянени са от Дух Святи.
И със думи от пророците доказа
вярата Христова как ще процъфти.

– Как разбираме го – питаха се
всички,
придошли от чуждите земи.
– Ние, от далечните предели
Критски,
от Египет, от Ливийските страни?

Чудо стана! Хиляди от сбралите се
хора
кръстиха се и по нов подход в
света
в тоя славен ден по своя воля
заслониха се под кръста на Христа.

Колко хубаво ще е и днес във
храма
благите слова на пастира Христов
всички да приемат с вяра
преголяма
и да грее в тях Христовата любов.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ЛАЗАР

На портите на Марта и Мария
смъртта потропа – Лазар, техен
брат,
умря и те във свойта сиротия
видяха се сами на тоя свят.

Ведно със много близки в сълзи
топли
ридаеха във безутешен плач;
надгробни песни надалеч и вопли
се чуваха от заран и до здрач.

В дома им, тази скръб да се
разпръсне,
дойде Христос, огреян във лъчи,
и каза: – Лазар спи и ще възкръсне,
затуй не бива никой да тъжи.

И с Него всички близки насълзени
към гроба тръгнаха във оня час
и чакаха, със взори устремени,
Христос да Си покаже Свойта
власт.

И мигом Той с могъщото Си слово
умрелия от гроба възкреси
и здрав и читав, към живот отново
извика Лазаря и го спаси.

Нечувано велико чудо стана.
Витания това да извести
спонтанно викна към Христа: –
Осанна!
Осанна до небесни висоти! †

виждат какво може да прави техният любим Учител. Там е народът, който съпреживява възкресението на своя познат… Там е работливата Марта, която пак е приготвила трапеза за всички и вярната Мария, пленена от Христовото слово, която излива най-драгоценното си миро и цял свят знае за нейното дело… Онези, които не са там също ще се включат в събитието. Те на сутринта ще посрещнат Христос на влизане в града, ще постилат дрехите си пред нозете на бялата царска ослица, ще Го поздравяват, благославяйки. Дори и невръстните деца ще се радват както само те могат, просълзявайки чистите по сърце и разгневявайки коравосърдечните и лицемерни фарисеи и книжници…

Впрочем само те не се радват на Месията, който възкреси от мъртвите техния събрат. И в заблудата си карат Христос да спре детската глъч, без да осъзнават какво искат. Говорят с Него като със стар техен познайник. И това наистина е така. Само преди двайсетина години те се удивляваха на въпросите и отговорите Му в същия този храм, където сега Го виждаха и не можеха да повярват, че онова галилейско момче възкресява мъртви. И Той ги познаваше, затова просто им припомни писанията, че ако децата млъкнат, камъните ще заговорят. Нима те не знаеха, че Бог „из устата на младенци и кърмачета е стъкмил похвала“? Нямаше що да сторят. Сърцата им бяха пропити от злоба и гордост. Такива сърца са слепи за Бога. Имаше още един човек, който не се радваше, а кроеше своите пъклени планове. Него го изгаряше алчността, защото беше „крадец“. Черен порок, днес замъгляващ погледа на мнозина от нас. Те и в най-трогателните моменти, и в най-голямата радост са неспокойни. Мислят за богатства, земни блага, почести, или просто за оцеляването си…, затова и Юда беше сляп и безчувствен за благодатта, която в тези дни се изливаше над всички. Бидейки на крачка от Спасителя, той не Го забелязваше, но се полакоми за мирото и неговата стойност. Тъкмо за това Господ го напъти да се концентрира върху най-ценното Миро, което сега е всред хората и още е в света: Месията. … Напразно! Сърцето на Юда за дълго се изпълни с обида, точно толкова голяма, колкото силни бяха себелюбието и алчността му.

Има още едни участници в Евангелските събития: това сме ние, осъзнаващите своето духовно разложение от страшната нравствена смърт; изяждани от червея на гордостта, тщеславието, алчността и грижата за земното и вещественото…

В тези дни Господ идва пред нашите тесни гробове и ни вика по име: „…излез навън!“. Дава ни възможност, с помощта на небесното чудо, да победим грижата, страха, егоизма, високото самочувствие, страстите и маловерието – с една дума – смъртта и всичките си смъртни грехове. Дава ни възможност да се освободим от тесните гробни стени на егоцентризма и от робството на себеидола; да продължим живота си тук и сега, но вече свободни и възкресени, та веднага да се озовем на божествената трапеза. И с православните си братя и сестри да понесем в сърцата си радостта от нашата обновена и възкресена човешка природа. †

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
ВОИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!

Петко ***ХИНОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Потъвам бавно в нощната тъма
като отдавна – пъхнал длани уморен
под бялата възглавница… в ума ми
се свива тихо древната вселена

и аз се свивам, все по-малък ставам…
От ъгъла ухае на зюмбюл
и не е вечер, утро е… Оттатък
донася се гласът любим на дядо.

Учуден ококорвам детски поглед –
навън е пролет, пее чучулига,
на български гугутките говорят,
доматите на двора са в сълзи!

Гласът на дядо? Мигър е възможно?
Та той години вече е в пръстта!...
Години вече празно е на двора –
там джоден и домати не растат!

Да! Той ме вика: „Хайде, че донесох
ти пърленките, дето най обичаш!“
Протягам от креватчето нозе –
защо ли те до пода не достигат?...

Ръцете ми са също странно малки,
очите виждат ясно, а перчемът
пред сънния ми поглед е увиснал…
И на вратата дядо се явява!

На улицата сетне аз излизам,
там е Ивайло, със „Школника“ лети,
и Мирьо, Светльо, а и много други,
отминали в отвъдното преди.

А утрото е невъзможно светло,
небето е безумно синьо пак,
дъждът умил е цялата вселена,
а вятърът издухал всеки мрак!

Севлиево сияе променено,
и всеки се е върнал у дома си,
и няма дом с покойник и жалейка,
и няма двор без смях и без цветя –

живее вече всичко възкресено
в това бездънно утро на живота!...
…На сутринта попита ме жена ми:
– Защо така се смееше на сън? †

Йордан ***СТУБЕЛ***

ВЕЛИКИ ПЕТЪК

Денят какъв е чуден – синина
струи от свода днес. Едно момиче,
подпрено до църковната стена,
раздава китки здравец и игличе.

На храма украсените врата,
отворени, от шума зеленеят
и сякаш там на Майката света
очите кротко и набожно греят.

На църквицата кръстът позлатен
сега блести с Христовата зеница.
Във спомена ми тоя чуден ден
е петъкът на страстната седмѝца…

ВЪЗКРЕСЕНСКА НОЩ

Татък, край дветѐ липи зелени,
вий се пътят и цъфтят лопени.
Като свещи пламнали жълтеят
и набожно, тихо се люлеят.

Там от снощи бие и не спира
тихото клепало в манастира.
Там сега се пеят чудни песни –
богомолни, радостни, възкресни.

Затова е млъкнала гората.
Затова и птичките, листата,
клоните и нивите зелени,
греят, като в празник посребрени. †

Данаил ***НАЛБАНТСКИ***

ПОСРЕЩАНЕ

Христос пристигна днес в Йерусалим!
Сред хилядите посрещачи съм и аз.
„Осанна!“ – викам със хвалебен глас.
Преливам от възторг неудържим.

Но ако утре в нещо се препъна
и падна на нещастието в гроба –
пази ме Боже, в този миг
да не сплета за Него аз венец от тръни.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Ще взема всичките си дрехи бели
и пътя прашен с тях аз ще застеля
пред моя Господ свят и несравним.

Но легна ли от грехове погребан
и ме измами вражеският глас –
пази ме, Боже, в този мрачен час
за дрехите Му да не хвърлям жребий.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Ще насека най-свежите зелени вейки
и ще накича с тях огради, порти пейки,
във този ден велик, неповторим!

Но ако утре рухна пак в порока стар
пази ме Боже, брадва да не взема
да насека дървета груби и големи
за тежък кръст на днешния си Цар.

Христос пристига днес в Йерусалим!
Да го посрещнем със цветя и песни!
И на величието Му небесно
със искреност сега се поклоним! †

Свещ. Лъчезар ***ЛАЗАРОВ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

„Но Той рече: невъзможното за човеците е възможно за Бога.“
(Лука 18:27)

Аз просто знам, че мога всичко,
и невъзможното дори,
макар съмнението, нам привично,
да спи в греховните ни дни.

Макар от ден на ден по-груби
да стават нашите сърца
живота ни не ще погуби
добрият Бог на вечността.

И точно там далеч, когато
изстинат нашите сълзи,
с гласа си, бедни и богати,
Той всички ни ще възкреси.

НЕ МЕ Е СТРАХ!

Наистина ли в трудни времена живеем,
и толкова ли страшен е света?
А вярата ни, силната, къде е;
къде са ни надеждата и любовта?

Отказвам да живея в страх от всичко,
защото Бог така ми нареди.
Да нямаш страх – пред никой ничком,
не падай ти, дори и в болка и беди!

Какво от туй, че всеки си отива
от този тленен и нетраен свят?
Нали сме само класове на нива,
с които нов Едем е пак засят!

Нима не знаеш, че от гроба никнат
на възкресението чудните цветя?
Нима не знаеш? Бог ни е обикнал
повече от всичко на света! †

Георги ***АНГЕЛОВ***

\- - -
Поетът е пастир на перудите,
които тръгват винаги към пламъка
с надеждата да се повтори чудото,
наречено отместване на камъка,
и сред души от злобата помътени,
сред тонове нескривана омраза,
поне един – във вихъра безпътен
да разпознае себе си във Лазар.

\- - -
Те пристигат млади, светли, талантливи,
непривично чисти, своенравно диви.
Пътят ги събира – непонятен, тъмен.
Те не знаят още – той е много стръмен
и измамно кратък, и привидно ласкав –
те ще се препъват, ще ги мамят маски,
ще се припознават във души, в идеи…
Господи, пази ги – нека оцелеят!
Нека в тях дълбоко изворът да блика,
да им се изплъзва, да ги предизвиква…
И не ги осъждай, Господи, когато
тялото за малко предаде душата.
Ето, те пристигат – нека ги щадим!
Изворът ги чака чист, неустоим.

КРЪСТ

Не произнасяйте с насмешка,
през зъби думата „помак”.
Да, знам чии пияни пешки
помляха славния Батак.
Но тече кръв върху желязо
от Барутин до Загражден,
пиля се дух срещу омраза,
почти докрай изпепелен.
Но той възкръсна, необятен
и чист като светия кръст,
сто пъти заплатил цената
човекът да не стане пръст –
да оцелее сред сурови
мъчители и утре пак
да носи, вече без окови,
светото име на „помак”. †

Петър ***ГОРЯНСКИ***

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Когато Ти всеблаг, добър и чист,
през тази нощ възкръснеш на Голгота,
недей отвръща кротките очи
от всички нас, останали в живота…

И не отлитай в синия простор,
за да застанеш в Трона Си небесен,
недостижим сред ангелския хор,
запял за Теб най-светлата си песен.

А мълком слез от дървения кръст,
и нека в мрака стъпките Ти леки
оставят върху родната ни пръст
една безкрайна слънчева пътека.

Ний всички ще Те срещнем като брат
и кротко ще целунем Твойта дреха,
в която росни капки кръв димят,
за да ни бъдеш радост и утеха.

Тогава Ти ще видиш в тез поля
как нивите шумят и зеленеят,
как людете сред радост и тегла
и тежък труд все скръбни песни пеят.

Как майките издигат топла длан
и с пръстите си мълком благославят
децата си, убити в люта бран
за роден край, венчани с вечна слава.

Ще разбереш тогава тоз народ,
как в свойта скръб мълчи и се бунтува
и как копней да види оня свод,
под който Вардар пей и се вълнува;
на Тракия смълчаните поля,
в които зрей най-едрата пшеница,
където лете скърцащи коля
по пътя пеят в дълга върволица;

и Бялото, разпенено море,
което праща в поздрав топъл вятър,
и ни припомня скъп завет: не мре,
този, който падне в бой и с обич свята…

За благослов ще вдигнеш Ти ръка
над този народ измъчен и невесел.
А в дебрите на стария Балкан
ще прогърми навред: „Христос возкресе!”